

A német szociálpolitika új korszaka: a „Bürgergeld”, vagyis a polgári juttatásnak nevezett rendszer bevezetése

Mély elgondolkodásra adhat okot, hogy vajon milyen észszerű indokok vezethettek oda, hogy az európai háztartások növekvő inflációs terhei, a bevándorlás hatásainak eredménytelen kezelése és Európa egészét kiemelkedően sújtó gazdasági válság idején Európa legnagyobb gazdasága nemzeti állampolgárainak adóterheit tovább növeli abból a célból, hogy a bevándorlás okozta munkaerőpiaci kihívások megoldására kísérletet tegyen. A munkanélküli segélyezés rendszerének megerősítése és „polgári juttatásnak” nevezése vajon tényleg növeli a bevándorlók munkaerőpiaci esélyeit, hozzájárulva a német gazdaság fejlődéséhez, vagy csupán egy újabb eredménytelen szociálpolitikai eszköz, amely a segélyezést előtérbe helyező baloldal szavazótáborát növelheti? Elemzésünk e témát vette górcső alá.

A német állami szektorban a szociálpolitika az egyik legrégebbi – és legnagyobb hagyománnyal bíró – szakpolitikai terület. Ennek elsődleges célja a hátrányos helyzetű csoportok szociális helyzetének javítása, különös tekintettel az életesélyek és életkörülmények kiegyenlítésére. Az elmúlt évtizedben a kormányzatok és a meghatározó elit meggyőződéssel vallották, hogy a Németországba érkezők részére is biztosítani kell a tisztességes megélhetést és hosszú távon a társadalmi részvételt. Az átfogó politikai cél tehát a lakosság migrációs hátterű és más szegényebb rétegeinek társadalmi integrációja és ezzel

együtt a társadalmi rend stabilizálása lenne, ha a modell valóban működne, és ennek eredményességéről a többségi társadalom tagjai is a mai napig meg vannak győződve. Ez majdnem olyan jól hangzik, mint a „Bürgergeld”-nek nevezett juttatás, azonban az eddigi tapasztalat azt mutatja, hogy a teljesen eltérő kulturális és történelmi háttérből érkező bevándorlók integrációja nem maradéktalanul sikeres. Ebben a valóságtól és a társadalmi igényektől elrugaszkodott, segélyen alapuló német szociálpolitika is hibás, hiszen a munkanélküliség különböző segélyekkel való ösztönzése éket ver a bevándorlók és a többségi, adófizető nemzeti társadalom közé, eltávolítja őket a munkaerőpiactól annak ellenére, hogy a fogadó ország gazdaságában való munkavállalás bizonyítottan az egyik leghatékonyabb integrációs faktor.

Migráció és szociálpolitika Németországban

A szociálpolitika alapjainak erősítésében fontos volt a világháború utáni időszak: a gazdasági fellendülés (*Wirtschaftswunder*) idején részben a bismarcki alapokra¹ építve, részben a vendégmunkások megjelenésének köszönhetően került sor a társadalombiztosítási rendszer kibővítésére a Német Szövetségi Köztársaságban (NSZK), melyet az újraegyesített Németországban az 1990-es években továbbfejlesztettek. A muszlim migráció felerősödése a 2000-es években volt megfigyelhető, és a 2015-ben tetőző migrációs és menekültválság időszakában tovább fokozódott, újabb és addig ilyen formában még nem tapasztalt komoly kihívás elé állítva mindezzel a németországi szociális és foglalkoztatáspolitikai ágazatot.

A menekültpolitika negatív mérlegét tükrözi a *Civey for Diakonie Germany* véleménykutató intézet 2021 nyarán készült [felmérése](#). A megkérdezettek fele (58 százaléka) úgy látja, hogy az elmúlt években Németországba menekült emberek

¹ A gazdasági liberalizmustól való 1878-as elfordulással kialakult az állami követeléseken és kockázatvédelmen alapuló munkásbiztosítási rendszer az 1880-as évek elejétől.

<https://kobra.uni-kassel.de/handle/123456789/2018040454847>

nem illeszkedtek be jól a társadalomba (a kutatás tehát még az ukrajnai háború előtt készült).

A keleti szövetségi államokban lényegesen kisebb az egyetértés abban a kérdésben, hogy a megelőző tíz évben Németországba érkezett menekültek biztonságosan érkeztek-e az országba, mint Nyugaton, és lényegesen nagyobb a városokban, mint a nem városi területek esetében. A felsőoktatási tanulmányokat folytatók között mindenekelőtt jóval az átlag felett (28,4 százalék) értenek egyet azzal a kérdéssel, hogy a felvettek békében és biztonságban érkeztek ide, míg a nem foglalkoztatottak és a munkanélküliek csoportjában 19 százalék. A munkavállalók körében (10,3 százalék) és az egyéni vállalkozóknál (10,6 százalék) jóval kevesebb volt az egyetértés. A legalacsonyabb szintet e tekintetben a nyugdíjasok véleménye tükrözte (8,5 százalék).

Az elismert menekültek munkaerő-piaci integrációja csak részben volt sikeres: a Munkaerő-piaci és Foglalkozáskutató Intézet (IAB) 2021-es jelentése szerint több mint 50 százalékuk volt foglalkoztatva, igaz, többnyire az alacsony bérű szektorban. Az a tény, hogy a menekültügyi eljárás során tették lehetővé a hozzáférést az egyes pozíciók, munkakörök tekintetében, csak részben hatott.

Mindenekelőtt azt kell mondani, hogy a bruttó bérszínvonal nemzetközi összehasonlításban a jobbak közé tartozik, ugyanakkor Németországban az egyik legmagasabb a [munkaerőköltség](#) a világon. Ez összefügg az igen magas adók és járulékok kérdésével, amelyek az alacsony jövedelmeket érintik súlyosan, bár ez az adózási rendszer teszi manapság lehetővé a kiterjedt társadalombiztosítást. Továbbá Németország is [függ az exporttól](#), a világpiaci ártól is, ami ugyancsak érinti a bérköltségeket is. Utóbbiak azonban nem növelhetők egy bizonyos szinten túl, mert akkor a német exporttermékek veszítenének versenyképességükből. Az erősebb belső német piac fenntartása viszont csak képzett és jól integrálható bevándorlók érkezésével képzelhető el.

A német „polgári juttatás” bevezetése – a „Bürgergeld”

A tavalyi év novemberében került a német törvényhozás elé a már hosszú évek óta vitatott és ellentmondásos probléma: a munkanélküli segélyezés rendszerének megreformálása. A „[Bürgergeld](#)” névvel ellátott törvény egyfajta polgári juttatásként váltja fel a munkanélküli ellátás eddigi legmeghatározóbb intézményét, a „Hartz IV” segélyt.

2022. november 10-én, a német parlament alsóháza, a Bundestag 385 igen, 261 nem és 33 tartózkodás szavazat mellett megszavazta a javaslatot, azonban a nemsokkal később tartott felsőházi szavazáson a törvénytervezet elutasításra került. A kritika hangját elsősorban a jobbközép CDU-CSU koalíció képviselte a vitában. Markus Söder, bajor miniszterelnök kifejtette, az új segélyezési szisztéma veszélyt jelent a társadalmi munkamorálra, hiszen az alacsonyabb bért fizető munkahelyeken dolgozóknak könnyen elveheti a munkakedvét egy olyan, munka nélkül is járó juttatási forma, amely alig fizet kevesebbet, mint amennyit jelenlegi állásukkal keresnek. Alexander Dobrint, a CSU frakcióvezetője hangsúlyozta, a fenti problémán túl, a „polgári juttatás” bevezetése migrációs kockázatokat is rejt magában, hiszen hozzájárulhat a német szociális ellátórendszerbe való beszivárgáshoz, „bevándorláshoz”.

A kezdeti fennakadás ellenére, az [álláspontok egyeztetését követően](#) végül a német törvényhozás mindkét kamarája megszavazta a javaslatot. A „Bürgergeld” bevezetése a „Hartz IV”-segélyt váltja, ezzel megszüntetve a 17 éve működő munkanélküli segélyezési intézményt. A tervek szerint idén január és július között, fokozatosan került bevezetésre a rendszer, új utat nyitva sokak számára a munka nélkül szerzett állami támogatások, polgári juttatások világába.

Mi az a „Hartz IV”?

Németország jóléti állam, a fentebb már érintett hatalmas gazdasági gravitációval és mozgástérrel, ezért nem meglepő, hogy a szociális ellátó rendszer is kifejezetten fejlettnak és „állampolgárbarátnak” mondható. A 2023 januárjáig hatályban lévő „[Hartz IV](#)”-segélyt elsőként 2003-ban vezették be, még a Gerhard Schröder kormány (SPD-Zöldek) idején. A program célja az volt, hogy segítse boldogulni

azokat a német állampolgárokat, akik a piacon nem tudnak maguknak munkát találni, ezzel megelőzve a családi és személyes tragédiák kialakulását, a munkanélküliség és hajléktalanság elharapódzását. A gyakran hangoztatott emberi jogok és jogállam értékeinek egyik lehangosabb szószólójaként tetszelgő Németország, a program céljaként a fiatalok munkaerőpiaci reintegrációját és minden polgár részére a méltóságteljes élet megteremtésében való állami segítségnyújtást jelölte meg. Németországban ALG I rövidítéssel jelölik az elsődleges munkanélküli segélyt, melynek lejártá után (alapesetben ez 12 hónap), ha az illető továbbra sem talált munkát és tartósan munkanélkülivé vált, automatikusan átkerül az ALG II-be, melynek másik elnevezése a „Hartz IV”. A program nevét a Schröder kormány munkáját segítő, megbízott nagyvállalati menedzserről, Peter Hartzról kapta, és megszűnéséig érvényes formáját 2006-ban nyerte el. A segély bevezetését a szociáldemokraták elmúlt két évtizedben látott politikai gyengülésének egyik okaként tartják számon a szakértők, rendkívül nagy társadalmi elutasíttósága miatt, ugyanakkor tagadhatatlan, hogy hozzájárult a munkanélküliség csökkentéséhez. A program neve összeforrott a társadalmi megbélyegzés és lecsúszás élethelyzeteivel, ezért is tekinthető komoly politikai teljesítménynek az SPD részéről az új struktúra keresztülnyomása, mindannak ellenére, hogy a „Bürgergeld”-et már most számos kritika érte.

A korábbi munkanélküli segély (ALG I) folyósításának megszűnésével az EU-s állampolgárok 5 év munkaviszony után váltak korlátlanul jogosulttá a segélyre, de a politikai és háborús menekültek korlátozás nélkül részesültek a juttatásban. A segélyt korhoz kötöttek, gyerekek után is megkaphatták, és bár első körben csak 12 hónapig járt, hasonlóan az elsődleges munkanélküli segélyhez, csak hogy ez esetben korlátlanul meghosszabbítható volt a struktúra, így akár évtizedeken át is járhatott. Már önmagában ez a tény is komoly kérdéseket vet fel azzal kapcsolatban, hogy mennyire volt alkalmas a program betölteni eredeti célját, a munkanélkülieket visszavezetni a munkaerőpiacra. Tavaly októberben, Németországban 5,33 millió felnőtt és gyermek jogosultja volt a „Hartz IV”-nek, amely rendkívül magasnak mondható, igaz a képet árnyalja, hogy abba

beleszámítottak tavaly június óta az ukrán háború menekültjei is, akik nagy számban érkeztek Németországba.

Megemlítendő néhány statisztikai adat, amelyek rávilágítanak a német szociális ellátórendszerbe való külföldi „beszivárgás” problémájára. [A német sajtóban megjelent információk](#) szerint, a Szövetségi Munkaügyi Hivatal tavaly szeptemberi felmérése alapján a „Hartz IV”-jogosultak között a külföldiek aránya 2016 óta 25-ről tavaly év végére 45 százalékra nőtt. Csak tavaly nyáron 588 ezer ukrán érkezett újonnan, akik az azonnal megkapott menedékjognak köszönhetően rögtön jogosulttá váltak a normál szociális ellátásokra. További megdöbbentő adat, hogy a Németországba menekülteként érkezett szír bevándorlók kétharmada egészen a tavalyi év végéig a „Hartz IV” segélyből élt, emellett hozzávetőlegesen minden tizedik munkanélküli szíriai, függetlenül a közigazgatás és a német politika szigorúan diszkrimináció mentes attitűdjétől és óvatos kommunikációjától.

Jól látszik, hogy nagyrészt a munkaerőpiaci integrációra alkalmatlan vagy nem hajlandó bevándorlók anyagi támogatására szolgálnak a német adófizetők pénzéből fenntartott szociális programok, mint a „Hartz IV” volt és amilyen a „Bürgergeld” lesz. A közhangulat változóban Németországban, amelyet mutat, hogy a többségi német társadalom nem nézi jó szemmel az ország ilyen jellegű kiárusítását. A legfrissebb felmérések szerint, a megkérdezettek több, mint fele egyre nagyobb kockázatként tekint a bevándorlásra, amelyben nem csak a szociális ellátórendszer és a gazdaság hátán egyre növekvő terheket látják, de a társadalom szövetében is jelentkeznek már a problémák. A németországi zsidó közösség tagjai ellen a muszlim bevándorlók részéről megszorodott támadások és agresszív megnyilvánulások egyre nagyobb teret hódítanak, és rendszeresen megzavarják a köznyugalmat, veszélyeztetik a békés állampolgárok biztonságát.

Nyilvánvaló tehát, hogy a „polgári juttatás” kifejezés egyáltalán nem írja le a „Bürgergeld” lényegét, hiszen az nem csak Németország állampolgárainak, hanem minden ott élőknek is jár, túlnyomórészt pedig a bevándorló közösségek finanszírozásához járul hozzá.

Nagyon érdekes és jelképes Tübingen város zöld polgármesterének beszámolója, mely az újonnan kialakuló, bevándorló társadalom realitásait szemlélte. Tübingenben ma már annyi ukrán óvodáskorú gyermek van, mint ahány óvodai férőhely. Emellett a 2015-ös "menekülteknek" csak egynegyede dolgozik társadalombiztosítási járulékköteles munkakörben. A külföldiek további negyede dolgozik, de társadalombiztosítási befizetés nélkül, ami nagyon alacsony jövedelemre utal. A fennmaradó felének alkalmazása is nehéznek bizonyul, mert a bevándorlók sokszor visszariadnak a velük szemben támasztott munkaerőpiaci követelményektől.

Miben más a „Bürgergeld”-struktúra?

A „polgári juttatás” bevezetésével az egyedülálló személyek esetében a „Hartz IV” hatálya alatt érvényes 449 euró helyett, a segélyt igénylőt 502 euró illeti meg, ami jelentős növekedést jelent. A 25 év alatti felnőttek esetében, akik még mindig a szüleikkel élnek, az összeg 402 euróra emelkedik, a 14 és 18 év közötti fiatalok vonatkozásában a jövőben 420 euró, a 6 és 14 év közötti gyermekek esetében 348 euró, valamint a 6 év alatti gyermekek után 318 euró kérelmezhető. Emellett a munkanélküliekre a jövőben kisebb nyomás nehezedik az ellátások (szankciók) megvonásának veszélye miatt, és több támogatást fognak kapni a továbbképzésekre is. Enyhíteni kell továbbá a juttatásokban részesülők számára engedélyezett vagyonösszegre és a lakás méretére vonatkozó követelményeket is. 40 ezer euró megtakarításig nem tagadható meg a segély folyósítása ilyen jogcímen, illetve a juttatásban részesülő személy a folyósítás első évében mindentől függetlenül maradhat lakásában, hiszen lakhatása teljes mértékben támogatott.

A „Bürgergeld”-et az igényelheti, aki keresőképes, Németországban rendelkezik lakóhellyel, nem érte el a nyugdíjkorhatárt és nincsen megfelelő megélhetést biztosító jövedelme. Különböző extra juttatásokat jelent, ha a segélyezett szakmát tanul, illetve egyéb továbbképzéseken vesz részt. Előbbi esetén havi 150 euró, míg utóbbi kapcsán havi 75 euró jár a kedvezményezettnek.

Természetesen, ha az illető a neki munkaügyi központok közvetítésével felkínált olyan munkát nem fogadja el, melynek végzésére minden mérlegelendő szempont szerint alkalmas, a „polgári juttatás” igénybevételére csökkentett mértékben lesz jogosult, és köteles tanácsért fordulni az illetékes munkaügyi hivatalhoz.

Milyen problémákat vet fel az új rendszer?

A német kormány nem rejtette véka alá, hogy az új rendszer bevezetésével hosszú távon a tartós munkaerőpiaci integrációt kívánja elősegíteni, valamint kiemelte, hogy az nem segély, hanem rászorultaknak nyújtott állami segítség. Ennek ellenére, nagyon hamar jelentek meg a kritikus hangok, elsősorban a gazdasági élet szereplőitől és a jobboldali politikai pártok részéről. Leggyakrabban a rendszer munkavállalási motivációt letörő hatását, illetve a migrációt katalizáló szerepét emelik ki.

Yasmin Fahimi, a Német Szakszervezetek Szövetségének (DGB) elnöke a német migrációs politika újragondolására szólított fel. A menedékkérőknek gyorsan jogot kell kapniuk az alapvető biztonsághoz, hiszen eddig csak a törvény szerinti alacsonyabb ellátásokra és kifejezetten akut esetekben voltak jogosultak az orvosi ellátásra. A magas inflációra való tekintettel a szakszervezeti szövetség új elnöke érdemi béremelés mellett kíván kampányolni. A politikus új adósságállományt és magasabb adókat is szorgalmazott. *„Be kell vezetnünk a vagyoadót, a tőkenyereség-adót pedig a munka adózásához kell igazítani, és legalább a következő néhány évre fel kell függeszteni az adósságféket. Ez a három konkrét intézkedés, amelyekre ebben a történelmi helyzetben szükség van. Emellett a teherkiegyenlítésnek is meg kell történnie, ahogy az a második világháború után is történt. Azokra az egymillió euró feletti vagyontárgyakra gondolok, amelyekre egyszázalékos adót lehetne fizetni. Ebben az összefüggésben azonban szó sem lehet kisajátításról. Én nem kérdőjelezem meg a tulajdonjogot önmagában. Ez is csak a terhek kiegyenlítésével egyidejűleg növelt vagyonról szól.”* A szakszervezeti vezető okfejtésében arra is kitért, hogy nem kell aggódni a jövő nemzedékek eladósodása miatt, hanem elsődlegesen a gazdaság, a társadalom és a klímasemleges szerkezetátalakításra kell koncentrálni. Ez a

hozzaállás ugyan a szociálisan érzékeny és szolidáris vezetés képét festi a jelenlegi kormányzatra, de vitán felül komoly gazdasági és szociális hátrányokat okozhat a jövő generációinak. Az államháztartási hiány és adósság elszállása, a bevándorlási hullámok felkorbácsolása felelőtlen politikai stratégiát sejtet.

Az AfD parlamenti frakciójának munkaügyi és szociálpolitikai szóvivője, René Springer a fentiek tekintetében kifejtette: *„Pontosan az történt, amire az AfD-frakció figyelmeztetett: ha a DGB vezetése úgy akarja, a menedékkérőknek a jövőben közvetlenül hozzá kell férniük a német alapvető biztonsági rendszerekhez. Ezzel teljes mértékben jogosultak lesznek szinte az összes ellátásra, beleértve a szállásköltségeket és a kötelező egészségbiztosítást. A Bundestag a „Hartz IV”-szankciók felfüggesztéséről is döntött. Ez azt jelenti, hogy a munkaközpontok általi észszerű munka elutasítása már nem szankcionálható. Ennél világosabb meghívást nem is lehet adni az egész világnak a „szociális paradicsom” Németországba.*

A DGB követelménye nem más, mint a menedékkérők alapjövedelme. Az amúgy is erős bevándorlási mágnes Németország helyzetét még tovább nehezítené. A DGB vezetőjének követelése teljes mértékben a német adófizetők és egyéb befizetők terhére történik, akik ma a legnagyobb adó- és illeték terhet viselik világszerte. Németországban ráadásul csaknem minden ötödik alkalmazott alacsony bérszektorban dolgozik, és a teljes munkaidős állás ellenére sokuknak kevesebb jut a hónap végén, mint egy „Hartz IV”-jogosultnak. Ez nyilvánvaló igazságtalanság.”

Az AfD parlamenti képviselőcsoportja szigorú bevándorlási korlátozást követel. A „természetbeni ellátások a pénzbeli ellátások előtt” elve kell, hogy érvényesüljön annak érdekében, hogy a lehető legalacsonyabb szinten tartsák a szociális rendszerekbe való bevándorlás ösztönzőit. Az ország elhagyására kötelezett külföldieket is következetesen ki kell toloncolni, és a menekültügyi ágazatot le kell építeni. Végre tehermentesíteni kell az adófizetőket és a befizetőket.”

Ahogy azt korábban említettük, a „Hartz IV” és „Bürgergeld” féle megoldások a szociális ellátórendszerben a valóságban nem érik el kitűzött alapcéljukat. Ahelyett, hogy a munkanélküliség elleni hatékony eszközként erősítenék a

munkaerőpiac stabilitását és hozzájárulnának a szegénység, a hajléktalanság, a társadalmi lemorzsolódás eszkalálásához, csak növelik a dolgozó állampolgárok adóterheit, valamint tovább gerjesztik a negatív szociális tendenciákat, mint például az illegális bevándorlás. Mindemellett hozzájárulnak a párhuzamos társadalmak kialakulásához és jelentős forrásokat vonnak el olyan projektektől, ahonnan azok nagyon hiányoznak, gondolva itt az infrastruktúra fejlesztésére. A német szociálpolitikának érdemes lenne figyelemmel kísérnie például az angol megoldásokat, melyek egyértelmű, közérthető, szigorú, de észszerű megoldásokkal igyekeznek kezelni a kialakult nehéz helyzetet. Egy ilyen megoldás lehet, ha a menedékkérőnek származási országából kellene menedékjogért folyamodnia, illetve bizonyítania a rászorultságát, ennek hiányában igénye elutasításra kerülne.

Jól látható, hogy a „Bürgergeld” bevezetése felkorbácsolta a német belpolitikai indulatokat és kielezett már meglévő ellentéteket. A német társadalom reakciója, az orosz-ukrán háború, a gazdasági válság és a migrációs helyzet alakulása egyaránt nagy hatással lehet a németországi politikai erőviszonyok alakulásához, amely akár a térkép átrajzolásához is vezethet.

Összegzés

A Szövetségi Munkaügyi Minisztérium [szerint](#) nagyobb „összetartozást” kell létrehozni. A jövőben a munkaügyi központoknak nagyvonalúbban kell kezelniük az ellátásban részesülők élethelyzetét.

Az új „Bürgergeld” rendszer és a mögötte meghúzódó koncepció alapvető lényege az lenne, hogy Európa legnagyobb gazdaságában a munkanélküli segély keretében finanszírozzák a munkaerőpiacon integrációra részben vagy egészben nem képes bevándorlók életvitelét, de a statisztikai adatokból, valamint a DGB alapjövedelem iránti követeléséből másra lehet következtetni. A Németországban bevezetett támogatás átszámítva a havi bruttó magyarországi minimálbér mértékének feleltethető meg, és a gyakorlatban akár évekig is folyósítható. Ez igen jelentős összeg, mely indirekt módon a bevándorló közösségeket célozza és ezáltal alternatív szavazóbázist épít a német baloldalnak. A bevándorlók politikai

szerepvállalása Németországban egyre figyelemreméltóbb, mely erős motivációs tényező a beszédes nevű új segély bevezetése kapcsán. A migráns közösségek már most is szinte kivétel nélkül a bevándorlással szavazatot importáló, a migránsokat képmutató és megtévesztő módon saját politikai céljaira felhasználó német baloldalt támogatják. Miként az amerikai baloldal – a határra építeni kívánt fal lebontásával - Dél-Amerika felől igyekszik magának szavazatokat „bevándoroltatni”, addig a német liberálisok a Közel-Kelet irányából teszik ugyanezt. Mindezt a többségi társadalom megalapozott félelmei, aggályai és a megkérdőjelezhetetlen statisztikai adatok ellenére, miközben az érzékeny jötevő pozíciójából árusítják ki a német államot. Egyre inkább valószínűsíthető a kapcsolat a bővülő munkanélküli segélyezés, annak egyre „nagylelkűbb” feltételekkel való odaítélése és a migrációval behozott potenciális baloldali szavazók között. Úgy látszik, a németeknek hazájukban egyre nagyobb adóterhekkel, míg a bevándorlóknak egyre könnyebben megszerezhető juttatásokkal kell számolniuk.

Nem lehet csukott szemmel elmenni amellett, hogy a „Bürgergeld” igényléséhez nem kell német állampolgárnak lenni, feltétele a rászorultság, így ez a feltételrendszer nagyrészt a bevándorló közösségeket veszi célba. A fentebb ismertetett statisztikai adatok rámutattak arra, hogy Németországban a jelentős mértékű munkanélküli segély számottevő részét - cca. 70 százalékot – a bevándorlók veszik igénybe, ezáltal az újonnan bevezetett „polgári juttatás” bizonyos szempontból szavazatok importálására fordított befektetésnek tekinthető.

Németország stabil gazdasági jövőképét csakis az alapozhatja meg, ha a segélyalapúság – a német munkaerőpiaci abszorpció helyett jellemzően a német szociális juttatások allokációját célzó, bevándorlásra alapozó szemlélet és gyakorlat – helyett inkább a munkaalapú társadalom alappilléreit erősíti meg a foglalkoztatás- és szociálpolitikában. A kormányzó német baloldal felelőssége, hogy a közpolitikai szintű állami problémamegoldást ilyen típusú eszközökben látja-e, mint a kiterjesztett munkanélküli segélyezés és a bevándorlás ösztönzése,

vagy más, észszerűbb megoldási lehetőségek létjogosultságát is elismeri a gazdasági, társadalmi problémák megoldására.

Századvég Alapítvány

Századvég Reality Check

A Századvég Alapítvány kutatásaiban egy új termék kerül bevezetésre Századvég Reality Check néven, az eddig már megismert stratégiai vagy taktikai elemzések köre mellett. A Századvég hazánk meghatározó agytrösztjeként mindig is törekedett arra, hogy a cég sokrétű munkája során, általában is ötvözze az elemzést, a kutatást és a közvetlen információátadást, a tények, adatok értelmezését, a széles közéleti közönség figyelmét és érdeklődését is felkeltő szakmai tevékenysége révén.

A valóságellenőrzés (angolul Reality Check, tkp. szembesítés a realitásokkal) nem más, mint egy második vélemény, amit valamely aktuális (például társadalmi, gazdasági) helyzet állapotáról adnak. Amikor tehát azt mondjuk, hogy valami valóságellenőrzés a meghatározott célcsoport számára, akkor itt valójában az a cél, hogy ráébredjünk az igazságra egy adott helyzetről. A valóságellenőrzés hasonló a tények ellenőrzéséhez, de kevésbé formális.

A közéleti tudatosság terén a fejlődés egyik fontos szempontjának tekinthető, hogy a polgár, a választó, a politika és gazdaság kérdései iránt nyitott ember a saját gondolatai, és véleménye kialakítása során különbséget tudjon tenni a valóság és a fikció között. A gondolkodási hibák, amiként a nem megfelelő informáltság (a tények, adatok, trendek hiányos vagy rossz ismerete) is befolyásolni tudják az állampolgári, választói viselkedést, és így nem alapos döntésekhez is vezethetnek az élet számos területén. A Századvég „valóságtesztje” rávilágít a főleg hírekből megismerhető közéleti, társadalmi valóságban fontos szerepet játszó tények, adatok, trendek értelmezésének vagy esetleges „kijavításának”, azaz ellenőrzésének fontosságára.